

Mk 1: 21 - 28: 21 Když přišli do Kafarnaum, hned v sobotu šel do synagógy a učil. I žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci. V jejich synagóze byl právě člověk, posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi. Jsi Svatý Boží.“ Ale Ježíš mu pohrozil: „Umlkni a vyjdi z něho!“ Nečistý duch jím zalomcoval a s velikým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a jeden druhého se ptali: „Co to je? Nové učení plné moci – i nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“ A pověst o něm se rychle roznesla všude po celé galilejské krajině.

Sestry a bratři,

co uděláte jako jednu z prvních věcí, když se vzbudíte do nedělního rána? Já to mám tak vžité zhruba od svých třinácti let, že jakmile si uvařím čaj a sním snídani, připravuji se do kostela. Ve vašich rodinách je to určitě stejně. Bohu díky za každého, kdo takto začíná slavnostní nedělní den – že ihned, jak vstane, myslí na chrám, bohoslužbu a na Boha. Protože to je součást nedělního života křesťanů – nás všech. Díky Bohu, že jste dnes vstali a přede všemi pracemi dali přednost Bohu.

Příklad nám dává samotný Ježíš. Čteme, že vstoupili do vesnice Kafarnaum u Galilejského jezera a „ihned v nejbližší sobotu“ vešel do synagogy a učil. Ježíš se v to ráno zachoval jako my všichni dnes – ihned, bez váhání, v první hodiny soboty (tedy v náš pátek po východu první hvězdy) zamířil rovnou do synagogy na bohoslužbu.

Pro Židy je šabat nádherným dnem – požehnáním a darem od Boha. Když nás jako studenty pozval pražský rabín do synagogy na šabatní bohoslužbu, zůstal jsem překvapen úctou, jakou mají Židé k tomuto dni. Rabín zpívá většinu bohoslužby obrácen zády ke shromáždění. V klíčový okamžik se všichni otočí tváří ke pootevřeným dveřím a zpívají: „Pojď, můj milý, přivítat nevěstu, tvář šabatu všichni přijmeme.“

Šabat je pro Žida svatbou Boha s lidskou duší – Bůh posílá šabat jako nevěstu, která slavnostně přejde skrze pootevřené dveře do shromáždění, kde ji symbolicky přijímá každý věřící jako nevěstu pod střechu svého vlastního srdce. Přijmout nevěstu pod střechu je dosud klíčovou součástí židovských svatebních obřadů.

Ježíš tedy v sobotu vstoupí do synagogy jako pokorný Syn, který očekává požehnání svého Otce – požehnání sobotním pokojem. Vždyť slovo *šabat* znamená oddych, klid, pokoj. Naplněn pokojem dostane jako proslulý učitel v okolí jezera od předsedajícího slovo a vykládá shromáždění Písmo.

Nějak se však ten pokoj, který každý Žid v sobotu v synagoze hledal, náhle vytratí. Hned jak Ježíš otevře ústa – možná nedořekne ani první větu – jej někdo přeruší. Zde máme druhé „ihned“ tohoto příběhu: jeden muž v záchvatu začne řvát na Ježíše ihned, jak otevře svá ústa.

Markovo evangelium má několik krásných zvláštností: Marek miluje začínat klíčové příběhy přítomným časem a pokračovat minulým: „Ihned poté, co vkráčí do Kafarnaumu... ihned v nejbližší sobotu vešel do synagogy.“ S Ježíšem a Božím pokojem v naší přítomnosti se neklid našich duší stává minulostí. Ježíš dokáže očistit vnitro, zacelit ho a vrátit klid pouhou jedinou větou. V našem příběhu jsou to slova: „Umlkni a vyjdi z něho!“

„A pověst o něm se ihned roznesla všude po celé galilejské krajině.“ Zde máme třetí „ihned“ v tomto příběhu. Lidé viděli na vlastní oči moc Boží, která uzdravuje lidské vnitro pouhými slovy jediné věty. Naplnění Božím sobotním pokojem ještě více než jindy, tito věřící nezůstávají tiši – mluví o tom, čeho byli svědky, všude, kam se hnou.

Marek souvislost uzdravení tohoto muže a neschopnosti svědků mlčet vyjadřuje i následovně: z nemocného vyšel duch, a zpráva o něm se nikoli že „rozesla“, nýbrž doslovně „vyšla“ do celé Galileje. Marek se nám snaží říct: když vidíš, jak na bohoslužbě mocí Božího slova z tebe vychází zlo, neklid a nejistota, a do tvé duše v nedělní den přichází Boží dobro, jistota a pokoj jako nevěsta – neváhej s pokojem v duši vyjít i ty a mluv o tom, čeho jsi byl dnes svědkem.

Příběh uzdravení posedlého přímo v synagoze nás učí velice důležitou lekci: v neděli Bůh nehledá v chrámu perfektní, bezvadné lidi. K Bohu přicházíme vždy a všichni s trhlinami ve svém nitru a s hromadou nedokonalostí. To, co Bůh hledá v našich srdcích, není bezvadnost, ale pokora se schopností a ochotou křičet k němu v touze po pokoji v duši.

Je to jako v následujícím příběhu, který řeknu dnes na závěr: Kdysi dávno chodíval muž v malé čínské vesničce denně nabírat vodu k prameni několik set metrů za vesnicí. Každý den nosil přes ramena bambusovou tyč se dvěma velkými džbány z pálené hlíny – s jedním na každém konci tyče. Muž byl velmi chudý a neměl na koupi nových džbánů. Jeden z nich byl již tak obnošený, že měl na straně trhliny a drobné díry. Druhý džbán byl však naprosto bezvadný, bez defektů.

Každý den, když oba džbány u pramene naplnil, aby donesl vodu do svého domu, ten bezvadný džbán přinesl plnou porci svěží vody. Ten s trhlinami však poskytl vždy jen polovinu nabrané vody – během dlouhé cesty od pramene k domu z něj dírami a trhlinami vytekla téměř polovina.

Prasklý džbán záviděl tomu bezvadnému a zahanbený se styděl před svým pánem, že mu dobře neslouží. Dokonalý džbán bez vad byl hrdý na to, jak si každý den splní své poslání – donese plnou porci vody až do pánova domu.

Jednoho dne zahanbeně promluvil prasklý džbán ke svému pánovi přímo u pramene: „Stydím se sám před sebou i před tebou, protože tyto díry a praskliny v mém boku způsobují, že ze mě vytéká voda, která by měla sloužit tvé domácnosti. Stydím se, že vždy donesu pouze polovinu toho, co do mě nabral.“

Pán na to odvětil zahanbenému džbánu: „Já dobře vím o tvých prasklinách i dírách. Všiml sis, že pouze po tvé straně cesty rostou podél celé cesty k domu nádherné květy? Nikoli však na té druhé straně? Vždycky jsem věděl o tvých slabinách. Proto jsem na jaře podél celé cesty vysel semínka květů – a tys je zaléval každý den na cestě k domu.“

S rozervaným nitrem, chybami a selháními je to dokonce ještě prospěšnější v neděli ráno „ihned vstoupit do chrámu“ a křičet k Ježíši. V popraskané a děravé duši je totiž právě pokora jako ta voda z našeho podobenství o džbánu: pokora jako voda padá z děr v duši na zem – a ač se zdá duše prázdná, pokora jako voda zalévá různé květy u cesty našeho každodenního života.

Proto Bůh v neděli v kostelích po celé zemi tak rád vidí duše, které jsou si vědomy svých prasklin a děr – a vůbec mu to nevadí. Promlouvá své věty, léčí, uzdravuje a navrácí pokoj.

Právě pokorným duším Bůh každý týden nabízí manželství s dnem nedělním a s Božím pokojem. V pevném svazku manželském s nebeským pokojem a s nedělním dnem nalézáme sílu vyjít a šířit zvěst o tom, čeho naše duše byla dnes svědkem během této hodinky.

Privítejme dnešní nedělní den jako Boží nevěstu, jejíž věnem je nebeský pokoj na všecken křik v našich duších. Odhrňme její závoj a přijměme její tvář pod střechu svého srdce. Bůh si přeje, aby naše srdce bylo v pevném manželství s nedělním dnem.

I dnes, očištění a vědomí si plné hodnoty v rukou Božích, navzdory trhlinám své duše můžeme dozpívat ten židovský šabatní chvalozpěv *Lechá Dódí* za pokoj dnešního dne:

„Pojď, můj milý, přivítat nevěstu; tvář šabatu všichni přijměme.
,Zachovat‘ a ,Pamatovat‘ – to nám bylo uloženo stejným Slovem.
Jediným Bohem jsme byli přece vybráni tuze naslouchat.
Náš Pán je jediný a jeho jméno je jediné.
Jeho jménu budiž sláva i chvála!“